

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È**
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 18700/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

3 Μαΐου 2007

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 3 Μαΐου 2007

- υπογραφή -

S. NIELSEN

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση **È È** **κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, Πρόεδρο,

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Α. ΚΟΒΛΕΡ,

E. STEINER,
K. HAJIYEV,
D. SPIELMANN,
G. MALINVERNI,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 5 Απριλίου 2007.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 18700/05) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος **È È** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Μαΐου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Ε. ΣΑΡΑΚΗ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Γ. ΣΚΙΑΝΗ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Απριλίου 2006, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση. Δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1939 και διαμένει στην Αθήνα.

I. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

5. Κατά το χρονικό διάστημα από 29 Ιανουαρίου 1973 έως 25 Οκτωβρίου 1984, ο προσφεύγων ασκούσε νομικά καθήκοντα στο πλαίσιο της στρατιωτικής δικαιοσύνης. Ως εκ τούτου, ήταν ασφαλισμένος στο Μετοχικό Ταμείο Στρατού. Στις 15 Νοεμβρίου 1984, ο προσφεύγων συνταξιοδοτήθηκε και έλαβε από το Ταμείο αυτό σύνταξη.

6. Εν τω μεταξύ, στις 10 Οκτωβρίου 1983, ο προσφεύγων είχε ζητήσει να εγγραφεί στο Ταμείο Νομικών και να υπολογισθούν οι εισφορές του.

7. Στις 29 Ιανουαρίου 1985, ο προσφεύγων ενεγράφη στον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών ως δικηγόρος και, επομένως, ενεγράφη αυτεπαγγέλτως και στα μητρώα του Ταμείου Νομικών.

8. Στις 17 Απριλίου 1985, το Ταμείο Νομικών πρότεινε την εγγραφή του προσφεύγοντος από τις 29 Ιανουαρίου 1973, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων άρχισε να ασκεί νομικά καθήκοντα στο πλαίσιο της στρατιωτικής δικαιοσύνης. Στις 2 Μαΐου 1985, ο Διευθυντής του Ταμείου επανέλαβε την πρόταση αυτή.

9. Στις 10 Ιανουαρίου 1994, ο προσφεύγων ζήτησε να απαλλαγεί από την ασφάλιση στο Ταμείο Νομικών, επειδή ελάμβανε ήδη σύνταξη από το Μετοχικό Ταμείο Στρατού. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1994, το Διοικητικό Συμβούλιο του Ταμείου Νομικών απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος, επειδή η εγγραφή του στο Ταμείο ήταν υποχρεωτική. Ο προσφεύγων υπέβαλε, τότε, αίτημα αναθεωρήσεως. Στις 20 Νοεμβρίου 1985, το αίτημά του απερρίφθη για τους ίδιους λόγους (απόφαση 3780/1995).

10. Εν τω μεταξύ, στις 10 Νοεμβρίου, το Ταμείο υπολόγισε τις εισφορές τις οποίες έπρεπε να καταβάλει ο προσφεύγων ως ασφαλισμένος και όρισε τα ασφαλιστικά κλιμάκια εισφορών.

II. ΟΙ ΕΓΕΡΘΕΙΣΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

A. Πρώτη διαδικασία

11. Στις 28 Νοεμβρίου 1994, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση ακυρώσεως κατά της από 17 Απριλίου 1985 εισηγήσεως του Ταμείου Νομικών, αφ' ενός, και, αφ' ετέρου, της από 10 Νοεμβρίου 1994 πράξεως υπολογισμού του ποσού των εισφορών του στο Ταμείο αυτό.

12. Στις 23 Μαΐου 1996, το δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή στο μέτρο που αφορούσε την από 10 Νοεμβρίου 1994 πράξη, την οποία και ακύρωσε. Απέρριψε δε την προσφυγή κατά το μέρος που αφορούσε την από 17 Απριλίου 1985 εισήγηση (απόφαση 7722/1996).

13. Στις 14 Νοεμβρίου 1996, το Ταμείο εφεσίβαλε την απόφαση αυτή. Στις 9 Νοεμβρίου 1998, το Διοικητικό Εφετείο επικύρωσε την προσβληθείσα

πρωτόδικη απόφαση (απόφαση 4670/1998).

B. Δεύτερη διαδικασία (η επίδικη διαδικασία)

14. Στις 20 Φεβρουαρίου 1996, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 3780/1995 του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Νομικών.

15. Στις 30 Μαρτίου 1998, το δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος και ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 2960/1998).

16. Στις 9 Ιουλίου 1998, το Ταμείο εφεσίβαλε την απόφαση αυτή.

17. Στις 7 Νοεμβρίου 2000, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών εξαφάνισε την προσβληθείσα πρωτόδικη απόφαση (απόφαση 4565/2000). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 17 Ιανουαρίου 2001.

18. Στις 6 Μαρτίου 2001, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Μετά από πέντε αναβολές, η υπόθεση συζητήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 2003.

19. Στις 6 Δεκεμβρίου 2004, με μία ευρέως αιτιολογημένη απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση (απόφαση 3462/2004).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

20. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάστηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...)

21. Η Κυβέρνηση αντικρούει τον ισχυρισμό αυτό και επισημαίνει, ειδικότερα, ότι ο προσφεύγων δεν επιδίωξε να επιταχύνει τη διαδικασία.

22. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 20 Φεβρουαρίου 1996, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και έληξε στις 6 Δεκεμβρίου 2004, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 3462/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, πλέον των οκτώ ετών και εννέα μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, παρ. 43, ΕΔΔΑ 2000-VII).

25. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. *Frydlender*, οπ. π.).

26. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

27. Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται, περαιτέρω, για τη δικαιοσύνη της διαδικασίας. Ειδικότερα, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ήταν λανθασμένη και άδικη.

Επί του παραδεκτού

28. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, καθήκον έχει να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν από για τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη από τη Σύμβαση. Ειδικότερα, δεν έγκειται στο Δικαστήριο να αποφαινεται επί τυχόν σφαλμάτων των εθνικών δικαστηρίων όσον αφορά νομικά ή πραγματικά ζητήματα, εκτός εάν και στο μέτρο που αυτά θα ήταν δυνατόν να συνεπάγονται παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση (βλ., ειδικότερα, *García Ruiz κατά της Ισπανίας* [GC], n° 30544/96, παρ. 28, ΕΔΔΑ 1999-Ι). Επίσης, έγκειται κατ' αρχάς στις εθνικές αρχές και ιδίως στα δικαστήρια να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν το εσωτερικό δίκαιο (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Streletz, Kessler και Krenz κατά της Γερμανίας* [GC], n°s 34044/96, 35532/97 και 44801/98, παρ. 49, ΕΔΔΑ 2001-ΙΙ).

29. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποια ένδειξη αυθαιρεσίας κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία σεβάστηκε την αρχή της αντιμωλίας και κατά την οποία ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να εκθέσει όλα τα επιχειρήματα προς υπεράσπιση της υποθέσεώς του. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο κρίνει ότι, στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία υπήρξε δικαία, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

30. Επομένως, η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη κατά το μέρος αυτό και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

31. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

Α. Ζημία

32. Ο προσφεύγων ζητά 266.846,58 ευρώ για την υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη στο πλαίσιο της διαφοράς του με το Ταμείο Νομικών. Περαιτέρω, ο προσφεύγων ζητά 100.000 ευρώ για ηθική ζημία.

33. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα περί αποζημιώσεως για υλική ζημία και θεωρεί ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως

θα αποτελούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση όσον αφορά την ηθική ζημία. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί, δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 1.000 ευρώ.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, οφείλεται αποκλειστικώς στην παραβίαση του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να δικαστεί η υπόθεσή του εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε οποιαδήποτε υλική ζημία, την οποία ενδεχομένως υποχρεώθηκε να υποστεί ο προσφεύγων. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθούν οι αξιώσεις του προσφεύγοντος όσον αφορά την υλική ζημία. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη βεβαία ηθική ζημία. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 3.578 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε για την εκδίκαση της υποθέσεώς του από τα εθνικά δικαστήρια και 3.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε για την εκδίκαση της υποθέσεώς του από το Δικαστήριο. Δεν προσκομίζει κάποιο σχετικό τιμολόγιο, ούτε απόδειξη παροχής υπηρεσιών δικηγόρου.

36. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν είναι δικαιολογημένες και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί, δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 500 ευρώ.

37. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, σύμφωνα με το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* [GC], n° 31107/96, παρ. 54, ΕΔΔΑ 2000-XI).

38. Προκειμένου περί των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας, θα ήταν δυνατό να συνεπάγεται μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της εκδικάσεως της

υποθέσεως από τα εθνικά δικαστήρια, και ότι αρμόζει, επομένως, να ληφθούν υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά της Ιταλίας*, απόφαση της 25ης Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, παρ. 37). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κάποιο τιμολόγιο όσον αφορά τα έξοδα που πραγματοποίησε για την εκδίκαση της υποθέσεώς του από τα εθνικά δικαστήρια. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις του προσφεύγοντος όσον αφορά τα έξοδα αυτά. Όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε ο προσφεύγων για τις ανάγκες της διαδικασίας ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν εκτίθενται αναλυτικώς ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα του προσφεύγοντος και κατά το μέρος αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 4.000 ευρώ (τέσσερις χιλιάδες ευρώ) για ηθική ζημία, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε

εγγράφως στις 3 Μαΐου 2007 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- υπογραφή -

Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 21 Μαΐου 2007

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου